

Dat pik je toch niet?!?

(ook al is ze een vriendin)

Ben je teleurgesteld als ze niet komt opdagen op je verjaardagsfeest? Word je boos als ze commentaar heeft op de manier waarop jij je kinderen opvoedt? En hoe reageer je als ze flirt met je man? Vier vrouwen vertellen wat zij wél en niet zouden accepteren van hun beste vriendin.

Susan: 'Toen ik een vriendin aansprak op haar manier van **opvoeden**, kreeg ik meteen kritiek op hoe ik het deed'

Michelle: 'Ik gun mijn vriendin het beste, maar als ze zou solliciteren op mijn **droombaan**, zou ik dat vervelend vinden'

Ferial: 'Eerst kwetste het mij dat een vriendin verdween zodra ze een **relatie** had. Nu denk ik: ze komt wel weer terug'

Leonie: 'Ik heb eens op de **intensive care** gelegen en toen hoorde ik drie weken niets van mijn vriendin'

In het atelier van beeldend kunstenaar **Ferial Kheradpicheh** (46) komen vier vrouwen bij elkaar. Behalve Ferial zijn dat fotograaf in opleiding **Michelle op de Hoek** (21), psycholoog **Susan ter Linden** (36) en manager **Leonie van Wayenburg** (44). Vier totaal verschillende vrouwen die elkaar niet kennen, maar vaak verrassend eensgezind zijn als het gaat om tolerantie in vriendschappen.

Laten we beginnen met de eerste stelling. Je vriendin solliciteert op dezelfde baan als jij. Pik je dat?

Michelle: “Ik zou dat moeilijk vinden. Ik pik het wel, want het is een vriendin en ik gun haar

het beste. Het solliciteren op zich zou me niet veel uitmaken, maar ik vind het vervelend als zij straks de baan heeft die ik graag zou willen én dat ik later verhalen hoor hoe leuk het daar is. Mijn vriendin heeft fotografie als hobby, voor mij is het echt een ambitie. Ik zou het niet leuk vinden als zij dan die baan als fotografe krijgt.”

Leonie: “Ze zou het niet van je winnen.”

Michelle: “Misschien niet, maar stel je voor dat zo’n bedrijf op zoek is naar iemand die ze kunnen kneden. Dan krijgt zij de baan, terwijl ik weet dat ik meer in mijn mars heb.”

Leonie: “Je was doodongelukkig geworden in dat bedrijf!”

Ferial: “Dat is het leeftijdsverschil, als je ouder bent kun je beter relativeren.”

Michelle: “We worden er niet mindere vriendinnen om, maar leuk vind ik het niet.”

Je vriendin bekritiseert jouw manier van opvoeden. Hoe reageer jij daarop?

Susan: “Ik zou het fijn vinden als je daar open gesprekken met elkaar over hebt, maar merk dat het bij vriendinnen soms een pijnlijk onderwerp is.”

Ferial: “Mijn vriendin is onderdeel van het gezin. We lachen en huilen met elkaar en ze mag mij ook corrigeren. Ze heeft geen kinderen, maar zij is wel heel erg betrokken. Soms heeft zij

bepaalde opvattingen waarvan ik denk: theoretisch is het waar, maar zo werkt het in de praktijk niet. Dan zeg ik tegen haar: ‘Wacht maar tot je zelf kinderen krijgt.’”

Susan: “Iedereen doet het anders. Ik vond van een vriendin dat zij haar ene kind veel meer ophemelde dan de andere twee. Dat heb ik toen benoemd, want misschien heeft zij daar wat aan. Dat kwam hard aan, ik kreeg meteen kritiek op hoe ik opvoedde. Toch was ik er blij mee. We waren open en eerlijk over een onderwerp dat heel gevoelig ligt. Je bent geneigd je meteen te verdedigen, maar je doet heus niet alles goed. Ik heb met die vriendin afgesproken dat we blinde vlekken van elkaar benoemen.”

Je vriendin heeft vier weken niets van zich laten horen.

Zou je daar iets van zeggen?

Leonie: “Als ze weet dat ik in een moeilijke periode zit, vind ik dat lastig. Ik heb eens op de intensive care in het ziekenhuis gelegen en toen hoorde ik drie weken niets van haar, omdat ze een nieuwe vriend had. Dat vond ik niet fijn.

Susan: “Nee, dat vind ik ook niet kunnen.”

Leonie: “Ik heb haar daarmee geconfronteerd. Ik zei dat ik ervan baalde. Ze vond zelf ook dat ze dat eigenlijk niet kon maken.”

Susan: “Had het effect op jullie vriendschap?”

Leonie: “Nee, we zijn nog steeds goede vriendinnen.”

Ferial: “Toen mijn broer overleed, hoorde ik niets van mijn vriendin. Achteraf bleek dat

zij het heel moeilijk vond om ermee om te gaan. Ze wist niet hoe ze moest reageren. Het was geen kwade wil.”

Leonie: “Dat had mijn vriendin ook, maar dat vind ik nogal makkelijk. Zo van: ik steek mijn kop graag in het zand. Doe er iets aan!”

Ferial: “Precies, want uiteindelijk was ik eenzaam in mijn verdriet en had ik niets aan haar.”

Je gaat met je vriendin en haar kinderen naar een eet-café voor een snelle hap. De kinderen weten zich niet te gedragen maar zij zegt er niets van.

Wat doe jij?

Susan: “Ik zou er zelf wat van zeggen, rechtstreeks tegen het kind. Ook waar de ouders bij

zijn. Als het me stoort, is het er al uit voordat ik bedenk of het tactvol is of niet.”

Ferial: “Ben je eenmaal moeder, dan ben je continu aan het corrigeren. Ik spreek kinderen ook aan op straat als ze iets op de grond gooien.”

Susan: “Ik ga ervan uit dat mijn vriendinnen zo gebekt zijn dat ze het zeggen als ze vinden dat ik er me er niet mee mag bemoeien.”

Op een feestje flirt je vriendin licht aangeschoten met je man. Vind jij dat kunnen?

Michelle: “Dat zou me niet boeien. Als mijn vriendin met mijn vriend zou sjansen, ga ik ervan uit dat mijn relatie met hem zo goed is dat hij het als een grap ziet.”

Susan: ‘Ik zei dat mijn vriendin haar ene kind **meer ophemelde** dan de andere twee. Dat kwam hard aan’

Ferial: “Ik zeg misschien als grap: ‘Die is van mij, hè!’”

Leonie: “Zolang je zeker bent van je relatie, is er geen probleem.”

Ferial: “Het zou anders zijn als je net verliefd bent of als het even niet goed gaat.”

Leonie: “Of als het een vriendin is van wie je weet dat ze het niet zo nauw neemt met de huwelijks trouw.”

Michelle: “Dan zou ik er wel tussen gaan zitten en zeggen: ‘Die is van mij!’”

Ferial: “Soms heb je bepaalde afspraken met elkaar. Ik ben een ontzettende flirt, maar dat is nog geen vreemdgaan.”

Laten we het daar eens over hebben. Je man gaat vreemd. Je vriendin weet dat, maar zegt het niet tegen jou. Neem je haar dat kwalijk?

Susan: “Als ze dat niet zegt, zou dat mijn vertrouwen in haar schaden. Ik zou het zelf wel zeggen als haar man vreemdgaat.”

Leonie: “Ik denk daar anders over. Ik zou hém erop aanspreken. Ik heb een keer meegeemaakt dat de partner van een vriendin vreemdging en toen heb ik tegen hem gezegd: ‘Ik weet het, je krijgt drie dagen de tijd om het zelf te vertellen.’”

Susan: “Dat is een hele goeie.”

Leonie: “Hij moet het zelf vertellen, want het is extra pijnlijk om zo iets van een vriendin te horen.”

Susan: “Als hij het dan niet doet, zou ik het alsnog zeggen.”

Leonie: “Een vriendin heeft het mij verteld toen mijn vriend vreemdging. Ik had gezegd dat ik dat altijd wilde weten, maar achteraf baalde ik ervan dat

ik het wist. Het wantrouwen bleef in die relatie heel lang hangen, terwijl het verder een goede relatie was. Iedereen rijdt weleens een scheve schaats.

Dan kun je als vriendin beter tegen de man in kwestie zeggen: ‘Als je nog een keer contact opneemt met die minnares, vertel ik het aan je vrouw.’ Dan zorg je ervoor dat het vreemdgaan niet doorgaat en heb je haar huwelijk niet in de waagschaal gelegd.”

Even een heel ander onderwerp. Je bent twintig kilo afgevallen, maar je vriendin zegt niets over het resultaat. Ben je dan teleurgesteld?

Ferial: “Mijn vriendin kan eten als een bouwvakker en blijft

altijd dun. Zij is helemaal niet bezig met overgewicht, dus zij ziet het gewoon niet. Ik ben altijd met volume bezig, dus ik zie het al als iemand twee kilo is afgevallen.”

Michelle: “Het is mij wel een keer gebeurd en toen ik er iets van zei, zei ze: ‘Ja, maar jij zei toen ‘dit en dit’ ook niet over mij.’”

Leonie: “Ah, geheime agenda’s.”

Susan: “Dan zit er iets anders achter.”

Michelle: “Over het algemeen heb ik liever niet dat iemand iets zegt, dat legt bij mij een soort druk op. Mijn oma doet dat altijd: ‘Goh, ben je afgevalen?’ Dan zeg ik: ‘Nee, oma, is het nodig?’ Ik voel me ongemakkelijk als ze iets zeggen.”

Je geeft een groot feest ter ere van je veertigste verjaardag. Je vriendin is zonder opgaaf van reden afwezig. Wat nu?

Susan: “Ik zou haar meteen bellen met de vraag waar ze is. Dat zou ik niet snappen.”

Leonie: “Dat zou ik heel zwaar opnemen.”

Ferial: “Ja, ik zou haar vragen: ‘Waar heb je last van?’”

Susan: “Ik ben heel benieuwd wat haar reden is. Als ze het is vergeten, zeg ik: ‘Kom dan nu!’”

Michelle: “Als ze niet komt, is het geen vriendin.”

Je moeder is ernstig ziek. Je vriendin heeft gezegd eens bij haar langs te gaan, maar doet dat steeds niet. Wat zou je doen?

Michelle: “Misschien heeft zij het er heel moeilijk mee, dan vind ik niet dat je iemand kan dwingen naar je moeder te gaan.”

Ferial: “Het is afhankelijk van de relatie van de vriendin en de moeder. De vrienden en vriendinnen van mijn kinderen zijn onderdeel van het huis, dus met hen heb ik een band. Zij noemen mij hun tweede moeder. Als ik ziek ben en zij niet komen opdagen, heb ik daar moeite mee.”

Susan: “Als ik zie dat mijn moeder graag wil dat mijn vriendin komt, zou ik tegen die vriendin zeggen: ‘Mijn moeder rekent op je.’”

Als het slecht gaat met je vriendin, hangt ze om de haverklap aan de telefoon. Gaat het goed, dan hoor je haar nauwelijks.

Zou je daar iets van zeggen?

Susan: “Ik had een vriendin met wie ik het vroeger heel leuk had, maar ik werd steeds meer haar therapeut: we hadden het altijd over haar problemen.

Op een gegeven moment had ik dat echt gehad. Ik vond het heel vervelend, maar ik had geen behoefte meer aan haar. Een vriendschap moet in balans zijn. Zij belde mij altijd en ik had geen zin om haar terug te bellen. Op een gegeven moment heb ik het benoemd: dit gaat niet meer werken. Dat was moeilijk, want zij was heel onzeker, ik schaadde haar ermee.”

Ferial: “Ik merk dat ik er nuchterder in word, naarmate ik ouder word. Eerst kwetste het mij dat een vriendin verdween zodra ze een relatie had. Nu denk ik: ach, ik gun haar die verliefdheid en ze komt wel weer terug.”

Susan: “Ik wil er te allen tijde voor mijn vriendinnen zijn, ook al gaat het drie jaar ontzettend slecht. Ze mag altijd bellen, wanneer dan ook.”

Michelle: ‘Als ze niet komt op mijn feest, is het geen vriendin’

Ferial: “Maar met die vriendin was het eenrichtingsverkeer. Het was geen gelijkwaardige vriendschap. Dan trek je het niet meer.”

Susan: “Inderdaad, na zes of zeven jaar deed ik het alleen nog maar voor haar, niet meer voor mezelf. Dan houdt het een keer op.”

Leonie: “Mijn vriendin zat in

een gewelddadige relatie en ging elke keer naar hem terug. Na drie jaar heb ik gezegd: ‘Als jij daarvoor kiest, doe ik niet meer mee.’ Ik ben uit onze vriendschapsrelatie gestapt. Het gevolg was dat zij uit die gewelddadige relatie stapte!”

tekst: katja meertens. fotografie: hermien lam.
visagie: nicollette brønsted